jsou. Zjištěním tím má býti pověřena smíšená komise československo-polská. Účelem zjištění toho je příprava základu pro dohodu a likvidaci právních poměrů jmenované spořitelny (srov. čl. 40 smlouvy).

Podle sdělení ministerstva spravedlnosti list 22 nebylo dosud provedeno zjištění aktiv a pasiv uvedených spořitelen.

Závěrečný protokol tvoří podle svého doslovu podstatnou část smlouvy č. 56/26 a není pochybnosti o tom, že smlouva ta má účin zákona.

Protokolem tím bylo tudíž zjištění aktiv žalující spořitelny odňato řádným soudům a přikázáno zvláštní komisi. Ježto zažalovaná pohledávka tvoří část aktiv žalující spořitelny, nemohou o ní jednati soudy, neboť účelem žaloby je především zjištění, že spořitelně města Těšína přísluší sporná pohledávka. O tom nesmí rozhodnouti soud, nýbrž může tak učiniti jen jmenovaná komise. Tím jest odňata sporná věc pořadu práva a bylo žalobu odmítnouti z moci úřední, neboť po dobu právní účinnosti smlouvy č. 56/26 nesmí býti jednáno o žalobách takových. Nebyl proto soud prvé stolice oprávněn zahájiti jednání o žalobě a řízení přerušiti, nýbrž měl žalobu hned odmítnouti.

Tím jsou vyřízeny i další vývody rekursu, jež po většině zabývají se věcí. Soud nemůže hleděti ani k promlčení nesplacených lhůt, nýbrž bude záležeti na zmíněné komisi, které částky uzná jako aktiva žalující spořitelny.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 2. května 1930 R II 139/30. Karel Jelínek.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, č. 111 Sb. z. a n.). Je-li zaměstnavatel jako soutěžitel alespoň stejnou mírou dotčen závadnou činností obžalovaného jako všichni ostatní soutěžitelé — roz. obchodníci mající společné hospodářské zájmy (§ 46, odst. 1 zákona) — není závady, by mu nebyla přiznána aktivní legitimace k trestnímu stíhání úplatce podle § 34, odst. 3 zákona. K pojmu »prospěch« podle § 30 zákona. »Nekalý postup« lze spatřovati i v porušení smlouvy.

Zmateční stížnosti soukromého žalobce, dovolávající se důvodů zmatečnosti čís. 5, 9 a, b a 10 § 281 tr. ř. nelze upříti úspěch.

Napadený rozsudek zjišťuje na základě výpovědi svědka Gustava B-a, že obžalovaný koupil svědkem pěstované kultury za požadovanou cenu 2 Kč za krabici a že dal svědkovi jako zálohu na kupní cenu obnos 500 Kč, a že podle seznání svědka B-a

tato kupní cena byla tak nízká, že by obchod ten, kdyby se byl uskutečnil, byl způsobil B-ovi jen škodu.

Na tomto podkladě dospěl soud k závěru, že dar neb prospěch nabídnut neb poskytnut nebyl, a zprošťuje již pro nedostatek této skutkové náležitosti § 30/1 zákona o nekalé soutěži obžalovaného, nepouštěje se do dalšího rozboru, zdali i ostatní zákonné složky tohoto přečinu naplněny jsou čili nic.

S ohledem na tento obsah rozsudku sluší se především zabývati námitkami stížnosti potud, pokud berou v odpor právě tento výrok v příčině nedostatku zmíněné zákonné známky § 30 cit. zákona, aniž bylo prozatím přihlížeti k dalším jejím vývodům, týkajícím se ostatních zákonných náležitostí § 30, vždyť je nasnadě — a stížnost to sama nepopírá — že by bylo zcela zbytečno uvažovati o dalších zákonných náležitostech přečinu podplácení, když zůstává nedotčen výrok nedostatku základní zákonné složky, totiž výrok, že dar neb prospěch nebyl vůbec nabídnut neb poskytnut.

Tu pak nelze stížnosti přisvědčiti, pokud se snaží onomu svědeckému údaji Gustava B-a, že by byl utrpěl škodu, kdyby za cenu 2 Kč krabici byl prodal, podkládati smysl, že B. měl na mysli škodu, která by mu vznikla při takovém prodeji obžalovanému proto, že by musel zaplatiti konvenční pokutu soukromému žalobci, vůči němuž se smlouvou zavázal pěstovati bakterielní kultury toliko pro něho a v množství, kolik jich spotřebuje;

že by mu dále byla vznikla škoda propuštěním z podniku stěžovatelova, v němž jest zaměstnancem;

a že by ztratil úplně výživu, poněvadž by neměl záruky, že by obžalovaný odborně vypracoval bakterielní hnojivo, takže by nikdo toto hnojivo nekoupil.

V tomto smyslu sluší prý — jak doličuje stížnost — chápati údaj svědka B-a, že by prodejem kultur obžalovanému byl utrpěl š k o d u.

Jestiť veškerý tento přednes novotou, spisy nekrytou a příkře se příčící pravému obsahu výpovědi B-a, jenž výslovně udal, že »smluvená cena za kultury byla n í z k á tak, že, kdyby je skutečně prodal, utrpěl by sám škodu«.

Odchyluje-li se stížnost od tohoto pravého znění svědecké výpovědi a snaží-li se jí dodatečně dáti smysl jiný, brojí toliko způsobem s hlediska § 258 a 288/3 tr. ř. nepřípustným proti výše uvedenému výroku rozsudkovému.

Dovozuje-li stížnost tedy v této spojitosti dále, že obžalovaný nabídl B-ovi za dodávku kultur »peníz« a že již v této nabídce samé o sobě sluší spatřiti »prospěch«, dopouští se téže

chyby, jak již uvedeno, poněvadž se nedrží přesného obsahu výpovědi B-ovy, že tyto »peníze« vlastně následkem nabídnuté ceny neznamenaly by pro něho prospěch, nýbrž toliko škodu.

Leč stížnost kromě toho poukazuje opětně ve svých vývodech k tomu, že B. byl zavázán smlouvou pěstovati p o u z e pro stěžovatele kultury a že jest jím za to p l a c e n, takže s tohoto hlediska vypěstování kultur v množství sebemenším pro osobu třetí, zde obžalovaného, p r o t i z a p l a c e n í, znamenalo prospěch, a naráží takto zřejmým poukazem na okolnost, že případně i obnos neodpovídající skutečné ceně kultur za takovéhoto stavu by pro něho mohl býti prospěchem.

Po této stránce sluší připustiti, že rozsudek skutečně vykazuje podstatnou mezeru, pokud se spokojuje se zjištěním, že tu nešlo o prospěch, když nabídnutá cena za kultury byla příliš nízká, aniž v téže souvislosti uvažoval o skutečnosti, svědkem B-em samým potvrzené, že dodává kultury výhradně stěžovateli a že jest o tom i písemná úmluva.

Je nasnadě, že by při takovém poměru nebyla vyloučena možnost, že by i cena nízká, neodpovídající skutečné hodnotě kultur, mohla znamenati pro B-a »prospěch« ve smyslu zákona, pokud by B. byl za svou práci soukromým žalobcem odměňován pevným obnosem bez ohledu na množství jemu dodaných kultur, nebo pokud by na příklad stěžovatel nahrazoval B-ovi výrobní náklady za pěstování kultur, takže by pak dodávka části kultur osobě jiné — obžalovanému — třeba za cenu nízkou s ohledem na pevné — paušalované — příjmy B-a z poměru vůči soukromému žalobci aneb následkem úspory nabývacích nákladů soukromým žalobcem hrazených spojena býti mohla s »prospěchem« pro B-a.

Pokud soud při zjištění pojmu »prospěchu« si tyto průvodním řízením napovězené důležité okolnosti neuvědomil, spočívá dotyčný jeho výrok zcela zřejmě na mylném pojetí zákonného pojmu »prospěch«, pročež bylo rozsudek zrušiti jako zmatečný a ježto neobsahuje skutkových zjištění, které, kdyby bylo zákona náležitě použito, měly by býti základem nálezu, věc vrátiti do první instance k novému projednání a rozhodnutí.

K tomuto opatření muselo tím spíše dojíti, poněvadž rozsudek se nezabývá ani ostatními skutkovými náležitostmi § 30 zákona o nekalé soutěži, o nichž v tomto případě zajisté nelze již předem tvrditi, že by byly vyloučeny, a připomíná se tu v zájmu správného právního výkladu zákona toto:

Podle dosavadního obsahu spisů nelze se ovšem vůbec vyjádřiti o tom, zdali B. byl ve s l u ž b á c h soukromého žalobce;

leč skutečnost rozsudkem zjištěná, že byl podle ujednání zavázán bakterielní kultury dodati výhradně soukromému žalobci, poukazuje k tomu, že byl alespoň následkem smlouvy osobou v příkazu podniku činnou.

Že by pak v porušení smlouvy, k němuž měl B. podplácením býti pohnut, bylo lze spatřiti »nekalý« postup ve smyslu zákona, nemůže býti pochybným.

Sluší tedy ještě zmíniti se o dalších důležitých složkách zákona, zdali totiž tímto nekalým postupem mohla v hospodářském styku býti někomu zjednána přednost při soutěži na úkor jiných soutěžitelů — § 30 cit. zák. — a zdali právě soukromému žalobci v tomto případě přísluší aktivní legitimace k trestnímu stíhání — § 34 cit. zák.

V příručkách československého, jakož i rakouského a německého zákona o nekalé soutěži uvádějí se zpravidla jako příklady přečinu podplácení případy, kde oproti sobě stojí v hospodářském styku na jedné straně podnik zaměstnavatele, na straně druhé skupina pozůstávající z úplatce, resp. osoby, v jejíž zájmu úplatce jedná — a z jiných s nimi soutěžících osob neb podniků, při čemž činnost úplatce směřuje k tomu, aby při dodávce, resp. odbírce zboží neb při jiných hospodářských úkonech právě vůči zaměstnavateli podplácením jeho zaměstnance neb zmocněnce zjednal sobě neb osobě, pro niž jedná, přednost na úkor jiných soutěžitelů.

Tento typický případ nekryje se ovšem zcela s případem, o nějž tuto jde; neboť není sice asi pochybným, že v tomto případě se mohlo dostati úplatci — obžalovanému — náskoku při soutěži před jinými soutěžiteli, poněvadž by v nevýhodě byli oni soutěžitelé, kteří opovrhují takovouto nekalou formou soutěžení, než v daném případě — a v tom spočívá odchylka od příkladů typických — mohl v nevýhodě býti i zaměstnavatel sám jako soutěžitel, poněvadž právě dosavadní jeho přednost výhradného odbytu bakterielního hnojiva »Azoform« jednáním obžalovaného měla býti zmařena.

Že tato odchylka by nebránila podřadění skutku pod § 30 zák. o nekalé soutěži, je nasnadě, kdyžtě by tu byl vlastně okruh osob trestním činem ohrožených jen ještě širším, než v typických případech podplácení.

Leč odchylka tato má další závažný význam pro posouzení otázky žalobního práva podle § 34 cit. zák.; je-li totiž zaměstnavatel jako soutěžitel alespoň stejnou mírou dotčen závadnou činností obžalovaného jako všichni ostatní soutěžitelé — roz. obchodníci mající společné hospodářské zájmy (§ 46,

odst. 1 zákona) — pak není závady, by nebyla i jemu přiznána aktivní legitimace k trestnímu stíhání úplatce v základě odst. 3 a § 34 zákona o nekalé soutěži, podle něhož každý soutěžitel může podati obžalobu pro přečin podle § 30/1 cit. zákona.

Odchylný názor ve směru posléze uvedeném vyslovují sice různí odborní spisovatelé. (Viz Dr. Skála »Nekalá soutěž«, strana 174 a 178; Dr. Hans Roppert »Kommentar zum Gesetze gegen den unlauteren Wettbewerb«, strana 111, 211; Callmann »Der unlautere Wettbewerb, Kommentar«, strana 229; A. Baumbach »Kommentar zum Wettbewerbsrecht«, strana 266, 270, 273.) Než uváží-li se, že účelem zákona z 15. července 1927 jest, aby brojeno bylo nekalému jednání v hospodářském styku měrou co nejvydatnější, odpovídá tento výklad zákona nepochybně jeho tendenci, pokud jde o jednání dobrým mravům soutěže hrubě se příčící. Není ostatně tento výklad zákona ojedinělý. I říšský soud německý v rozhodnutí 50/118 přiznal v obdobném případu § 12 něm. zák. vedle vlastních soutěžitelů ohroženému principálu zaměstnance právo žalobní a v stejném smyslu se vyslovuje pro obor rakouského práva Weinmann-Walden na straně 51 díla »Die Gesetzgebung gegen den unlauteren Wettbewerb«.

Podle všech těchto pravidel právních bude se krajskému soudu při novém projednání a rozhodnutí této věci říditi.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 22. února 1930, Zm I 472/29. Dr. B.

LITERÁRNÍ ZPRÁVY.

Obecný horní zákon. Prováděcí předpis k němu a ostatní horní zákony ČSR. Upravil Ing. JUDr. Jos. Zlonický a Ing. JUDr. Jar. Příkop. Mor. Ostrava 1930.

Vydání zákonů a nařízení, které zákonem z 28. X. 1918 č. 11 Sb. z. a n. zůstaly v ČSR. v platnosti, docházejí pomalu úplného uveřejnění ve státním jazyku. Na uveřejnění překladu obecného horního zákona naši právníci i horní odborníci až posud marně čekali. Vydáním překladu tohoto obsažného zákoníka byla opravdu vyplněna mezera, tím spíše, že i původní vydání německé nebylo našim praktikům více k disposici. Sbírka obsahuje celý překlad horního zákona, dále doplňky k němu zavedené zákony z 15. XII. 1924 č. 303, z 23. XI. 1927 č. 169 Sb. z. a n. spolu se zákonem z 25 I. 1928 č. 24 Sb. z. a n., jímž změněn a doplněn zákon horní pro Slovensko a Podkarp. Rus. Změny, které provedlo zákonodárství uherské na našem